

RED VELVET

8 september 2017 17:00

Requiem for 'cello alone' (1979, 15'00)

Componist Peter Sculthorpe (AUS 1929-2014)

La voce (1981, 8'00)

Componist Louis Andriessen (NLD 1939)

Winnaar Gaudeamus Award 1959

Red Velvet (2017, 9'00)

Componist Kaveh Vares (IRN 1982)

Descending to Avalon (2nd premier, 10'00)

Componist Joke van Dal-Kleijne (NLD 1945)

The Song of Songs (1996, 8'30)

Componist Karen Tanaka (JPN 1961)

Winnaar Gaudeamus Award 1987

Abstract Piece No. 1 (2017, 7'00)

Componisten Maya Fridman (RUS 1989) (Gaudeamus Musician in Residence)

& Gagi Petrović (NLD 1986)

Light is Calling (2004, 7'00)

Componist Michael Gordon (USA 1956)

Maya Fridman - cello

Gaudeamus musician-in-residence

Requiem for 'cello alone'

Ik speel al enige jaren met het idee om een gregoriaans Requiem als bronmateriaal voor een werk te gebruiken. Dit bronmateriaal leek zich bij uitstek te lenen voor een compositie voor de cello, met zijn bijzondere timbre en expressieve kwaliteiten. Voor een extra rijke sonoriteit wordt gezorgd door het verlagen van de toonhoogte van de vierde snaar. Voor het grootste deel reflecteert de muziek de woorden van de geselecteerde delen van de Latijnse tekst. Wanneer de tekst in de derde persoon enkelvoud of meervoud is, gebruik ik gregoriaanse muziek, en wanneer de tekst in de eerste persoon is, klinkt de muziek veel persoonlijker. Het werk gaat daarom heen en weer tussen de koele objectiviteit van de gregoriaanse zang en de warmte, en soms zelfs passie, van mijn eigen soort muziek, die ik hier in verbinding breng met het aanroepen van het hogere en het verlangen naar vergiffenis en eeuwig leven."

Vier delen worden uitgevoerd: Introit, Kyrie, Lacrimosa, Libera Me

"The idea of using the Plainsong Requiem Mass as source material for a work has interested me for some years, and it continues to do so. It seemed to be especially appropriate in writing for the particular timbral and expressive qualities of the 'cello; and an added richness of sonority is gained by lowering the pitch of the fourth string. For the most part, the music reflects the words of the chosen parts of the Latin text, so that where the text is in the third person, singular or plural, I have used plainchant, and where it is in the first person I have used a more personal music. The work, therefore, alternates between the coolness and objectivity of plainchant, and the warmth, even passion at times, of my own kind of music, which here is concerned with imploring, with the wanting of forgiveness, and the wanting of eternal life."

Four movements will be performed: Introit, Kyrie, Lacrimosa, Libera Me

La voce

Het gedicht in dit stuk is geschreven door Cesare Pavese en gaat over een stem die de stilte niet doorbreekt. Het wordt volledig voorgedragen; aanvankelijk, net als de cello, haast onhoorbaar: "stilte, wees voor altijd stil, hees en verlegen, oude tijden indachtig."

The poem, in the immobile air, written by Cesare Pavese is about a voice that does not break silence,. It is entirely recited; in the beginning hardly audible just as the violoncello, and at the end "La Voce" is executed: "silence keep still forever, hoarse and shy, in the memory of olden times."

La voce

Ogni giorno il silenzio della camera sola
si richiude sul lieve sciacquo d'ogni gesto
come l'aria. Ogni giorno la breve finestra

The voice

**Every day the silence of the lonely room
closes again over the delicate lapping of each
gesture like air. Every day the little window,**

s'apre immobile all'aria che tace. La voce rauca e dolce non toma nel fresco silenzio.

S'apre come il respiro di chi sia per parlare l'aria immobile, e tace. Ogni giorno è la stessa. E la voce è la stessa, che non rompe il silenzio, rauca e uguale per sempre nell'immobilità del ricordo. La chiara finestra accompagna col suo palpito breve la calma d'allora.

Ogni gesto percuote la calma d'allora. Se suonasse la voce, tornerebbe il dolore. Tornerebbero i gesti nell'aria stupita e parole parole alla voce sommessa. Se suonasse la voce anche il palpito breve del silenzio che dura, si farebbe dolore.

Tornerebbero i gesti del vano dolore, percuotendo le cose nel rombo del tempo. Ma la voce non torna, e il susurro remoto non increspa il ricordo. (L'immobile luce dà il suo palpito fresco.) Per sempre il silenzio tace rauco e somnesso nel ricordo d'allora.

immobile, opens into the air which falls silent. The voice, harsh and sweet, does not return in the fresh silence.

It opens like the breath of one who is about to speak, the air immobile, and falls silent. Every day is the same. And the voice is the same, that does not break the silence, harsh and identical as always in the inertia of memory. The clear window accompanies with its brief throb the stillness of before.

Every gesture strikes the stillness of before. If the voice sounded, the pain would return. Gestures in the startled air would return and words, words to the subdued voice. If the voice sounded, even the brief throb of silence that endures would become pain.

Gestures of futile pain would return striking things in the roar of time. But the voice does not return, and the remote whisper does not ripple memory. (Immobile light yields its fresh throb.) Forever the silence hushes, harsh and soft in the memory of before.

-Cesare Pavese

- Translation by Rachel Jensen

Red Velvet

Dit stuk gaat voornamelijk over lawaai en nodigt het publiek uit om de oren te openen voor lawaai. Zoals John Cage zei: "waar we ook gaan, we zijn omringd door lawaai. Als we het negeren, vinden we het storend; als we het accepteren, vinden we het fascinerend."

Het is deze fascinatie die Vares probeert te delen. Hij doet dit door te werken met verschillende lagen van lawaai, waarbij hij de cello in een toestand brengt waarin het instrument deze verschillende lagen van lawaai kan produceren (met een voorgrond in lawaai, en een achtergrond in lawaai).

Deze gedachten kwamen op het moment dat Vares naar beelden van Aleppo keek en mensen in verwoeste gebouwen opgesloten zag zitten: "Zoals we sommige geluiden op de achtergrond minder goed horen door hardere geluiden op de voorgrond, zo zag ik de gigantische schaal van de verwoeste gebouwen zag en de mensen die in deze gigantische ellende kleiner leken te worden. Als we een van deze mensen er zouden weghalen, dan zou hij een heel leven hebben, met een begin op een zeker moment en een einde op een andere plaats... maar nu zit zijn leven gevangen op zo'n kleine plaats... Al deze gedachten culmineerden in dit stuk."

De hoofdgedachte achter Red Velvet is het bloed op de straten. Aan de ene kant van de wereld lopen mensen over het fluweel van de rode loper naar concertzalen, naar hun verschillende ceremonies. Aan de andere kant van de wereld bestaat het rode fluweel op de grond uit bloed.

This piece is mainly about noise, and is trying to invite the audience to open their ears towards noise. As John Cage said: "wherever we go, we are surrounded by noise. If we ignore it, we find it disturbing; if we accept it, we find it fascinating."

And this is that fascination that Vares is trying to share. Vares does this working with different layers of noise and putting the cello in a condition where it can produce different layers of noise (having a foreground in noise, having a background in noise).

All these thoughts were happening at the same time as Vares was viewing footage from Aleppo and people being trapped under destroyed buildings. Just as we can hear some noises in the background that are diminished because of the larger noise in the foreground, the same thing was happening in my head when seeing the large scale of destroyed buildings and people diminished under this large corruption. If we take one of those people out, he would have a whole life starting from some time and finishing somewhere else... but now his life is trapped in such a small space... All of these thoughts culminated to make this piece happen.

The main idea behind Red Velvet is the blood that is on the streets. On one side of the planet people are walking on the red velvet to arrive to the concert halls, to their ceremonies. On the other side of the world there is red velvet on the ground made by blood.

Descending to Avalon

**With a big glissando we descend in Avalon, Island of imagination.
Silently the mist is rising, wreathing pale and icily
Drifting ghostly round the willows, meadows fading out of sight
feel a sudden, eerie shiver, though it is not cold tonight
Old men hereabouts, will talk of lights.... and sounds that may be heard
Are it the ghostly campfires with sparks flickering like marsh lights, that they see?
The war-horns are still sounding to call the knights of some long-dead army
Far out there we hear them getting closer and hear battles they have fought
Just imagination..... or an echo out of darker time.
The ladies of the lake waiting for the dead and wounded
To bewitching, cursing and praying and to lead the King to rest
Media Vita in morte sumus.
All lost from sight; all lost in mists of ages, faded out with time
-Joke van Dal-Kleijne**

Met een groot glissando dalen we af in Avalon, het eiland van verbeelding.
In stilte stijgt de mist op, bleek en ijzig omkransend
Spookachtig dwalend rond de wilgen, weiden die uit het zicht verdwijnen

Voelen een plotse, vreemde rilling, hoewel het vanavond niet koud is
Oude mannen hier, zullen over lichten praten... en geluiden die kunnen worden gehoord
Zijn het de spookachtige kampvuren met vonken flikkerend als moeraslampen die ze zien?
De strijdhoorns klinken nog steeds om de ridders van een allang dood leger te roepen
Ver daarbuiten horen we ze dichterbij komen en horen we de gevechten die ze hebben gestreden
Slechts verbeelding of een echo uit een donkerder tijd.
De dames van het meer wachtend op de doden en gewonden
Om betoverend, vloekend en biddend ook de koning naar zijn rust te brengen
Media Vita in morte sumus.
Alles uit zicht, alles verloren in de mistbanken van eeuwen, weggevaagd met de tijd
- Joke van Dal-Kleijne

The Song of Songs

De titel, The Song of Songs, oftewel Het Hooglied, is afkomstig uit het Oude Testament. Het is een prachtig liefdeslied, dat als volgt begint:

Het Hooglied, hetwelk van Salomo is.
Hij kusse mij met de kussen Zijns monds; want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn.
Uw oliën zijn goed tot reuk, Uw naam is een olie, die uitgestort wordt; daarom hebben U de maagden
lief. (Statenvertaling)

In dit stuk probeert Tanaka geur en kleur in het geluid van de cello te weven, daarbij het oude verhaal met hedendaagse technologie vermengend. Het resultaat is een sensueel lied over liefde, geprojecteerd door de computer, met het zachte en lieflijke geluid van de cello.

The title, The Song of Songs, comes from The Song of Solomon from the Old Testament. It is a beautiful song of love, beginning as follows:

**The song of songs, which is Solomon's.
Let him kiss me with the kisses of his mouth: for thy love is better than wine.
Because of the savour of thy ointments thy name is as ointment poured forth,
therefore the virgins love thee.**

Tanaka's intention with this piece is to weave color and scent into the sound of the cello, while blending the ancient story with today's technology. The result is a sensual song of love projected through the computer along with the gentle and tender sound of the cello.

Abstract Piece No. 1

Dit stuk is een herbeleving van de eerste vrij improvisatiesessie van Fridman en Petrović ongeveer een jaar geleden, die ontstond vanuit een intieme gezamenlijke verkenning van hybride musiceren.

Hybride slaat hier op de de aanpak van de componisten; het componeren als duo, en hoe ze hierin muzikale elementen vanuit verschillende praktijken integreren - zoals hedendaagse compositie, Oost-Europese volksmuziek, klassieke muziek, singer-songwriters en Doe Het Zelf-elektronica.

“We zoeken naar expressief materiaal dat buiten zijn culturele bubbel tot bloei kan komen, of op zijn minst een paar bubbels kan doen barsten.”

Bezoek ook het nieuwe blog van Fridman en Petrović om op de hoogte te blijven van hun samenwerking: mayagagi.tumblr.com

Maya Fridman- cello and voice and Gagi Petrović- live electronics (GEST) and voice

This piece is a reliving of Fridman and Petrović's first free improvisation about a year ago, which started from an intimate collaboration that explores hybrid music making. Hybrid refers to the composer's' approach in composition as a duo, and how they integrate musical elements from various practices, such as contemporary composition, Eastern European folk songs, classical music, singer-songwriters, and DIY electronics. “We seek out expressive material that can bloom outside of its cultural bubble, or at least can burst some.”

Please take a look at Fridman and Petrović's new blog to stay tuned to their collaboration: mayagagi.tumblr.com

Light is Calling

Light is Calling werd geschreven in Gordons studio in Debrosses Street, New York, in de dagen en maanden na de aanslag op de twin towers op 11 september, 2001. Omdat Gordon zo dichtbij Ground Zero woonde, wilde hij, na het meemaken van zoiets lelijks en tragisch, juist iets moois maken. In dit stuk staan het geluid van het akoestische instrument en de achteruit afgespeelde vervormde elektronische pulseringen in sterk contrast.

Light is Calling was written in Gordon's studio on Desbrosses Street, NYC in the days and months after the falling of the twin towers on September 11, 2001. Living so close to Ground Zero, he wanted to create something beautiful after witnessing something so ugly and tragic. This piece juxtaposed the sound of an acoustic instrument with warped electronic pulses played backwards.

Maya Fridman

Maya Fridman, in 1989 geboren in Moskou en nu woonachtig in Nederland, is een getalenteerde jonge celliste. Al vroeg werd haar grote talent op de cello opgemerkt, waarna de stichting van Yuri Bashmet haar onder haar vleugels nam. Onder begeleiding van deze stichting nam ze al op jonge leeftijd deel aan verschillende TV- en radioprogramma's.

Ze vervolgde haar studie aan de staatsconservatorium van Moskou en later aan het Conservatorium van Amsterdam, waar ze in 2016 cum laude afstudeerde.

In de afgelopen vijf jaar heeft Maya regelmatig opgetreden in Nederland en Duitsland. Door haar brede muzikale interesses heeft ze altijd een voorliefde gehad voor improvisatie en het spelen van verschillende muziekstijlen. Elk van haar soloprogramma's heeft een sterke emotionele impact op het publiek en bevat zowel grote werken van de afgelopen eeuw als volledig nieuwe composities van hedendaagse componisten. Bij de Grote Prijs van Nederland won Maya in 2013 de prijs voor beste muzikant.

Tot Maya's projecten behoren succesvolle samenwerkingen met Jyoti Verhoeff, het Aeon Trio (met Atzko Kohashi en Frans van der Hoeven), Efrén López, het Dinosaur Trio en vele anderen.

In 2015 kwam The Invisible Link, Maya's eerste album, uit, met daarop werken van Alfred Schnittke, Pēteris Vasks en Arvo Pärt, die ze samen met pianist Daniël Kool opnam voor het label TRPTK. Op haar nieuwste album zal een eigen arrangement van Prokofjevs opera De vuurengel voor cello en piano komen. Hieraan werkte ze samen met pianist Artem Belogurov. Dit arrangement werd hogelijk gewaardeerd, niet alleen door de onderzoeksafdeling van het Conservatorium van Amsterdam, maar ook door Prokofjev-specialisten als James Gaffigan en Christina Guillaumier. Zowel het album als de bladmuziek van het arrangement zullen in 2017 uitgebracht worden.

Born in 1989 in Moscow, Russia, Maya Fridman is a talented young artist residing in The Netherlands.

From her early years of playing the cello, Maya was recognised as a prodigy and was taken under the wing of the Foundation of Yuri Bashmet, where she took part in various TV and Radio programs. She went on to study at the Moscow State College of Music and later the Conservatory of Amsterdam where she finished her masters degree with the highest honors in 2016.

For the last five years, Maya has been performing regularly in The Netherlands and Germany. Due to her vast musical interests, she always had a passion for improvisation and playing diverse musical styles. Each of her solo programs has a strong emotional impact on the audience and presents great works of the last century, as well as completely new works of contemporary composers. She was awarded Best Musician of 2013 Prize at De Grote Prijs Van Nederland.

Maya's projects include successful collaborations with Jyoti Verhoeff, Aeon Trio (with Atzko Kohashi and Frans van der Hoeven), Efrén López, Dinosaur Trio and many more..

In 2015, Maya released her first album The Invisible Link, featuring works of Alfred Schnittke, Pēteris Vasks, and Arvo Pärt, which she recorded together with pianist Daniël Kool, under the label TRPTK. Her latest album will feature her own arrangement of Prokofiev's opera The Fiery

Angel for cello and piano, on which she worked together with pianist Artem Belogurov. This arrangement was highly appreciated, not only by the research department of the Conservatory of Amsterdam, but also by specialists in Prokofiev's heritage such as James Gaffigan and Christina Guillaumier. The album, as well as the scores of the arrangement, is planned to be released in 2017.

Vertaling: Laura Roling

Gaudeamus Agenda

2 november 2017 - **Gaudeamus @ Le Guess Who?**

met Visible Cloaks, Sarah Davachi en Circuit (de band van Gaudeamus artist-in-residence Jerzy Bielski)

10 december 2017 - **GMW Sessies #17**

met try-outs van Miranda Driessen's Koerikoeloem en vibrafoon & electronics duo Plastiknova

21 december 2017

Konstantyn Napolov "**The Dutch Golden Collection**" in Kunstruimte KuuB met als speciale gast Gaudeamus musician-in-residence Maya Fridman